

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Vierde kwartaal 2026

Trans-Europese Divisie

**Het gebed van
vijf jaar.**

Één echte vriendin

Finland, 3 oktober

Kathy

Toen Kathy het vliegtuig uitstapte in Finland, droeg ze twee koffers en voelde ze zich eenzamer dan ooit.

Kathy was opgegroeid in Slowakije, een land een heel eind ten zuiden van Finland. Ze was naar de stad Helsinki gekomen om stage te lopen voor haar opleiding aan de universiteit. Ze had er zin in – maar was ook nerveus. Ze kende niemand. Ze wist bijna niets over Finland.

Tot haar wereld op z'n kop werd gezet. Door de coronamaatregelen sloten de grenzen en kon Kathy niet meer naar huis. Haar avontuur was helemaal niet meer zo spannend, eerder doodeng.

De winter kroop traag en donker voorbij in Finland. Sneeuw bedekte de straten. De zon leek zich te verstoppen. Kathy miste haar familie. Ze miste haar eigen taal. Maar ze baalde er vooral van met niemand te kunnen praten.

‘Ik verlangde zo naar een echte vriendin’, zei ze.

Op een dag vertelde iemand haar over het kerkgroepje dat afsprak in iemands huis in Helsinki. Het was geen groot kerkgebouw met glas-in-loodramen. Het was gewoon een huis waar jongvolwassenen samenkwamen om de Bijbel te lezen, te zingen, te bidden en samen te eten. Die groep heette het OIKOIS Huis.

Kathy twijfelde, maar ze besloot te gaan.

Toen ze op de bel drukte, vroeg ze zich af, *Wat als ik hier niet thuishoor?*

De deur ging open en glimlachende gezichten nodigden haar uit binnen te komen.

Die avond praatte iedereen met haar. Ze luisterden aandachtig. Ze vroegen haar naar haar leven. Ze joegen haar niet op en zetten haar niet onder druk. Ze waren simpelweg geïnteresseerd.

Kathy bleef terugkomen.

Soms speelden ze bordspelletjes. Soms kookten ze samen. Soms bestudeerden ze de Bijbel. Niemand dwong haar iets te geloven. Maar Kathy merkte iets bijzonders in deze jonge mensen; ze waren vriendelijk en geduldig. Ze leken werkelijk om elkaar te geven.

‘Ze hielden van me toen ik het niet meer zag zitten’, zei ze.

De hele winter voelde Kathy zich eenzaam en toch hoopvol. Op een nacht besloot ze iets te doen wat ze nog nooit had gedaan; ze bad.

‘God’, fluisterde ze, ‘Geef me alstublieft één echte vriendin’.

Ze vroeg niet om tien vrienden, ze vroeg niet om een grote groep vrienden. Eentje maar.

Maar God had iets groters voor haar in petto.

Beetje bij beetje kreeg Kathy het in de gaten. De leden van het OIKOIS Huis waren méér dan vrienden geworden. Ze waren familie. Als ze huilde, kwam er iemand naast haar zitten. Als ze heimwee had, nodigde iemand haar uit te blijven eten. Als ze vragen had over de Bijbel, opende een ander de Bijbel met haar en las er geduldig uit voor.

Op een avond las ze een belofte uit de Bijbel: ‘Moet je door het water gaan – Ik ben bij je’.¹ Het leek wel of God rechtstreeks tot haar sprak.

‘Voor het eerst’, vertelde Kathy, ‘wist ik dat God van mij hield.’

Haar eenvoudige gebed om één echte vriendin was wonderbaarlijk beantwoord. God had haar een hele familie gegeven.

In mei 2021, terwijl het warmer werd en het ijs smolt, nam Kathy een belangrijk besluit. Ze liet zich dopen. In een prachtig Fins meer, omgeven door haar nieuwe familie, gaf ze haar leven aan Jezus.

Het was één van de mooiste dagen van haar leven.

Kathy woont nog steeds in Helsinki. Zij verwelkomt nu de jonge mensen die het OIKOS Huis binnenstappen. Ze weet hoe het voelt als nieuwkomer. Ze weet hoe het voelt om eenzaam te zijn. En ze wil anderen dezelfde liefde laten voelen die zij kreeg.

‘Ik bad voor één echte vriendin’, zei ze glimlachend. ‘God gaf me een familie’.

Door heel Finland zoeken vele jonge mensen naar vriendschap en hoop, net als Kathy. Een deel van de dertiende sabbatcollecte gaat dit kwartaal naar het OIKOS Huis. Dan kunnen ze nieuwe kerkgroepen opzetten, zodat nog meer mensen een thuis vinden.

Jouw collecte kan iemand, zelfs in een ander werelddeel, laten zien dat ze nooit alleen zijn. God luistert altijd, hoe eenvoudig het gebed ook is.

¹ Jesaja 43:2

Dapper voor Jezus

Kroatië – 10 oktober

Lucjica

Toen Lucjica een baby was, droegen haar grootouders haar in hun armen naar de kerk.

Nu ze veertien is, loopt ze zelf naar de kerk en klampt zich vast aan het geloof dat zij in haar hart geplant hebben.

Lucjica woont bij haar moeder in Kroatië. Haar moeder gelooft in God, maar gaat niet regelmatig naar de kerk. Lucjica wel; elke sabbat vanaf dat ze zes jaar oud was, is ze met haar opa en oma naar de kerk gegaan.

‘Mijn oma leert me alles over Jezus’, vertelt Lucjica. ‘Zij laat me zien hoe je gezond moet leven, hoe je weet wat goed is om te bekijken, hoe je Gods leefregels kunt navolgen.’

Haar oma leest haar voor uit de Bijbel en de boeken van Ellen G. White. Al vanaf haar tweede jaar luistert Lucjica naar de verhalen uit de Bijbel. Haar lievelingsverhaal is over koningin Ester – de dappere jonge vrouw die opkwam voor haar volk.

Lucjica heeft ook geleerd dapper te zijn.

Haar favoriete Bijbelvers is Filippenzen 4:13, ‘Ik ben tegen alles bestand door Hem die mij kracht geeft.’² Ze voelt zich veilig als ze bidt. Ze bidt voor haar cijfers op school. Ze bidt voor de problemen thuis. Ze bidt als ze zich onveilig voelt.

En God antwoordt.

In de kerk vindt ze de sabbatschool geweldig. Ze zit bij de tieners. Ze lezen uit de Bijbel, bidden samen, leren te vergeven, vriendelijk te zijn en anderen niet te oordelen. ‘Dat is heel belangrijk’, zei ze. ‘Vooral om kinderen geestelijk gezond te houden.’

Ook de scouting vindt ze ontzettend leuk. Ze zien elkaar op zondag: soms in de kerk, soms in het park. Ze houdt van kamperen, buiten te zijn en tijd met haar vrienden door te brengen.

Maar één van haar dapperste momenten was niet in de kerk. Dat gebeurde op school.

In haar klas is alleen Lucjica zevendedagsadventist. Al haar 22 klasgenoten horen bij een andere godsdienst. Op een dag praatte ze met haar juf over haar geloof. Ze legde uit wat adventisten geloven over de sabbat, rechtstreeks met God praten en hoe je gezond kunt eten.

Ze had gedacht dat de juf haar belachelijk zou maken, maar niets bleek minder waar.

‘Wil je de klas eens vertellen over jouw geloof?’, vroeg de juf.

Lucjica knikte. Ze was totaal niet bang.

‘God was bij me’, zei ze eenvoudigweg.

² Filippenzen 4:13

In haar spreekbeurt legde ze uit waarom adventisten geen varkensvlees eten. Ze liet zien wat de Bijbel zegt over de sabbat. Ze legde uit dat adventisten niet tot heiligen bidden, maar rechtstreeks met God praten.

Haar klasgenootjes waren muisstil. Ze luisterden heel aandachtig. Velen van hen hadden zo iets nog nooit gehoord.

Na afloop gaf de juf haar twee tieners voor haar harde werk. Maar nog veel belangrijker dan deze cijfers was haar moed.

‘Het is heel uniek dat een jong iemand zoveel weet over de Bijbel’, zei ze. ‘Daarom wil ik mijn geloof met iedereen delen.’

Lucjica weet hoe moeilijk het kan is ‘anders’ te zijn. ‘Je hebt niet altijd echte vrienden op school’, geeft ze toe. ‘Daarom leren we dapper te zijn. Wij [vrienden in de kerk] steunen elkaar door dik en dun.’

Haar geloof is niet luidruchtig of opzichtig. Het is standvastig en duurzaam. Het is gevormd door een oma die ontzettend veel van Jezus houdt – en door een God die gebeden beantwoordt.

In dit kwartaal helpt de dertiende sabbatcollecte de wederopbouw van de Zagreb Seventh-day Adventist Church in Kroatië. De kerk is ernstig beschadigd door een aardbeving. Een nieuw kerkgebouw helpt kinderen en jonge mensen zoals Lucjica een veilige plek om God te aanbidden, te leren, bidden en sterker te worden in hun geloof. Laten we veel geven, zodat meer jongens en meisjes dapper kunnen zijn voor Jezus.

Een koffer met Bijbels

Kroatië, 17 oktober

Nana

Nana is twaalf jaar en zit in groep 8. Ze woont in Kroatië en houdt van kunst, Engels en Duits. Ook houdt ze zielsveel van Jezus.

Op een middag las Nana de berichtjes in de groepschat van haar klas. De chat was voor de ouders van de leerlingen en heette ‘Onze leerlingen’. Een moeder had een urgent berichtje gestuurd:

‘Morgen moet de kinderen hun Bijbel meenemen naar de godsdienstles. Maar wij hebben geen Bijbel.’

In Kroatië organiseert de katholieke kerk de meeste godsdienstlessen op openbare scholen. Veel gezinnen hebben geen Bijbel thuis. Ze onthouden gewoon wat de priester hun vertelt.

Bij het zien van het berichtje, rende Nana naar haar moeder.

‘Mama! Ze hebben Bijbels nodig!’

Haar moeder had een vriendin die een aantal Bijbels uit Duitsland had gekregen. ‘Misschien kunnen we er een paar uitdelen?’, zei ze.

Zonder aarzeling stuurde Nana een berichtje in de groepschat namens haar moeder:

‘Wij hebben genoeg Bijbels voor iedere leerling’.

Binnen no time reageerden zo’n twaalf moeders: ‘Geweldig! Wij willen er graag ook één!’

Daarna aptte Nana: ‘De moeders kunnen ook een Bijbel krijgen.’

Weer reageerden ze instemmend.

Die middag leenden Nana en haar moeder een koffer om de Bijbels op te halen. Ze vulden het tot de nok toe. Een andere moeder hielp de koffer naar school te brengen, omdat Nana’s gezin geen auto had.

De volgende ochtend stond Nana buiten het schoolgebouw met haar klasgenoten. Één voor één kwamen de leerlingen hun Bijbel ophalen. In totaal deelden ze 42 Bijbels uit – zo’n 30 aan de leerlingen, 12 voor de gezinnen.

De godsdienstlerares, een katholieke non, zag de Bijbels en zei: ‘Dit zijn hele goede Bijbels; hebben jullie er nog meer?’

Al snel kregen nog meer Bijbels een plekje in de klaslokalen van groep 5 t/m groep 8. Één leerling legde haar Bijbel zelfs op haar tafel in het Engelse klaslokaal en zei trots: ‘Mijn Bijbel hoort bij mij.’

De leerlingen stonden versteld dat de Bijbels gratis waren. In plaatselijke winkels kostte een Bijbel wel 50 euro. Nu konden ze Gods Woord zelf lezen.

Maar hier eindigt het verhaal niet.

Aan het einde van het schooljaar zag Nana de verandering in één van haar klasgenoten. De jongen had er bekend om gestaan veel te vloeken en vaak te vechten. Nu was hij rustiger. Hij lette op zijn taalgebruik. Soms bad hij zelfs tijdens de les.

Op een dag zei hij tegen zijn vrienden dat hij in de Bijbel las. Nana glimlachte stilletjes. Ze dacht aan de koffer.

Een ander klasgenootje vloekte veel. Nana zei haar vriendelijk: 'Wij geloven in Jezus. Als je zijn naam zo gebruikt, doet Hem dat pijn.'

Het meisje dacht erover na. Nana bad met haar. En na verloop van tijd hield het vloeken op.

Waarom Nana dit allemaal deed?

'Ik wil Jezus' liefde delen', zei ze. 'Sommigen van hen hebben het zo nodig'.

Nana weet dat ze slechts een klein radertje is in het grote geheel. Gelovigen in Duitsland hadden de Bijbels gedoneerd. Een vriendin in Kroatië had geholpen ze te verspreiden. En Nana had de koffer gedragen.

Maar soms gebruikt God een twaalfjarig meisje om iets groots te beginnen.

En het begon allemaal met één kort berichtje op een telefoon – en een hart dat 'ja' wilde zeggen.

Jouw dertiende sabbatcollecte wordt dit kwartaal gebruikt om een kerk te herbouwen in Zagreb, Kroatië. Deze kerk is verwoest door een aardbeving. Daar zullen kinderen zoals Nana een plek hebben om te groeien in hun geloof door naar de sabbatschool te gaan, scouting en andere kerkelijke activiteiten.

Wonder op de weg

Kroatië, 24 oktober

Teodor

Teodor was nog maar 9 jaar oud toen het gebeurde.

Hij kwam net terug van muziekles en reed op zijn fiets naar huis. Op zijn rug hing iets wat bijna zo groot was als hij zelf – zijn cello.

De weg liep schuin naar beneden. Zijn moeder fietste voor hem uit. De middaglucht voelde koel en fris aan.

Tot de wind stak op. Een felle windvlaag duwde tegen de grote cellokoffer op Teodors rug. De cello leek wel een zeil zo liet hij zich meevoeren door de wind. Plotseling trok het zware muziekinstrument hem naar de zijkant van de weg.

‘Ik kon niets beginnen’, herinnert Teodor zich.

Het volgende moment lag hij op de grond. Hij belandde midden op de weg – precies vóór een auto die aan kwam rijden. De bestuurder had niet verwacht plotseling een jongen met een cello op de straat te zien vallen. Maar, terwijl de tijd stil leek te staan, zwenkte de auto om de jongen heen. Geen haartje van Teodor werd geraakt.

Teodor lag daar, sprakeloos. Zijn moeder draaide zich verschrikt om. Maar er was een wonder gebeurd. Teodor stond op. Hij was niet gewond. Zijn cello was niet beschadigd. Hij had niets gebroken, geen snijwonden, geen blauwe plekken. Niets.

‘Ik heb niet eens iets gevoeld’, zei Teodor. ‘Mijn beschermengel waakte over mij.’

Teodor is de zoon van een predikant in Kroatië. Zijn familie is vaak op pad omdat zijn vader in meerdere kerken preekt. Soms is het best vermoeiend. Soms staan ze héél vroeg op. Maar Teodor vindt het heerlijk naar de kerk te gaan.

Hij zingt in het volwassenenkoor met zijn zus, Anastasia. Hij haalt de collecte op. Hij heeft het enorm naar zijn zin op de scouting en leest zijn Bijbel. Zijn favoriete verhaal uit de Bijbel gaat over David, dat David op God vertrouwde Goliath te verslaan.

Die dag op de weg voelde Teodor zich als David – heel klein, in gevaar, maar beschermd door een veel groter iemand.

De Bijbel leert in Psalm 91:11: ‘Zijn engelen geeft Hij opdracht over je te waken waar je ook gaat’

Teodor gelooft die belofte met heel zijn hart.

God verwijderd niet altijd alle gevaren uit ons leven. Maar Hij beschermt ons, op manieren die wij soms niet eens kunnen uitleggen.

En soms weten we niet eens hoe we op het nippertje gered zijn.

Teodor speelt nu nog steeds op zijn cello. Ook fietst hij graag. Elke keer dat hij aan die middag denkt, dankt hij God dat Hij een engelbewaarder stuurde.

In Kroatië leren veel kinderen over God via hun kerk of thuis. Maar sommige kerken, zoals de Zagreb 1, zijn ernstig beschadigd door aardbevingen. Een nieuw kerkgebouw biedt kinderen een veilige plaats om God te aanbidden, te zingen, naar zendingsverhalen te luisteren en sterker te worden in hun geloof. Wil jij ook jouw dertiende sabbatcollecte geven? Dan kunnen kinderen zoals Teodor God blijven dienen en Hem eren op een hele mooie plek.

Een 'PK' zijn

Kroatië, 31 oktober

Teodor & Anastasia

Teodor, 12, en zijn zusje Anastasia, 10, hebben op veel plekken gewoond.

Ze zijn geboren in Kroatië. Ze hebben in Maruševec gewoond, daarna in Zagreb. Ze hebben tijdens de studie van hun vader zelfs even in Engeland gewoond. Daarna verhuisden ze weer. En later weer.

Waarom ze zo vaak verhuisd zijn? Hun vader is predikant.

Soms is het opwindend het kind te zijn van een predikant – een PK. Maar soms is het ook heel vermoeiend.

‘Soms is het echt leuk om te reizen’, vertelt Teodor. ‘Maar soms moeten we heel vroeg opstaan.’

‘Het is soms ook lastig’, voegt Anastasia toe. ‘We zitten veel in de auto.’

Hun vader preekt in meerdere kerken door heel Kroatië en zelfs in de buurt van de grens met Oostenrijk. Als hij op stap gaat, gaan de kinderen vaak met hem mee.

En ze zitten de tijd niet stilletjes uit in de kerkbank. Ze dragen hun steentje bij.

‘We zingen’, zegt Teodor. ‘We halen de collecte op. We bidden tijdens de dienst.’

Ze zingen al in de kerk vanaf dat ze vijf en zeven jaar oud waren. Nu zingen ze zelfs in het volwassenenkoor, al hebben ze dan niet veel andere kinderen om zich heen.

Thuis hoort het geloof bij hun dagelijkse bezigheden.

Elke avond leest het gezin samen in de Bijbel. Ze lezen dan een hoofdstuk, bespreken wat het betekent en daarna bidt ieder gezinslid. Nu lezen ze hoe Mozes Gods volk door de woestijn leidde.

‘We bespreken wat we ervan kunnen leren’, legt Anastasia uit.

Ze zijn ook lid van de padvinderij. Ze hebben meegedaan aan Bijbelwedstrijden en zijn zelfs naar Budapest gereisd voor de Padvinders Bijbelervaring (*Pathfinder Bible Experience*). Het Bijbelkamp vinden ze helemaal geweldig; nieuwe vrienden maken, spelletjes spelen en nog meer over God leren.

Toch is het niet altijd makkelijk.

Op de openbare school pesten andere kinderen hen soms omdat ze adventisten zijn. ‘Ze vonden het maar niks dat ik adventist ben’, zei Teodor stilletjes. Ook Anastasia is gepest.

‘Ik trek me er niks van aan’, zei ze. ‘Ik heb ook lieve vriendinnen.’

Ze wonen in een land zonder adventistische scholen. Daarom moeten ze wel naar de openbare scholen. Daar zijn ze ‘anders’ dan de anderen. Hun geloof is anders. Maar in plaats van hun geloof te verstoppen, dragen ze het uit.

Ze helpen hun vader. Ze zingen over Jezus. Ze helpen in de kerk. Ze bestuderen de Bijbel. Ze bidden. En ze geven nooit op.

Een predikantskind zijn betekent meer dan reizen en zingen. Je ontdekt dat de kerk niet alleen een gebouw is – het zijn mensen. Het is dienstbaar zijn. Het is een familie.

Als kerkgebouwen beschadigd worden, zoals de *Zagreb 1* door een aardbeving, dan hebben de kinderen evengoed een plek nodig om bij elkaar te komen, te zingen, bidden en te groeien in hun geloof.

Dit kwartaal is de dertiende sabbatcollecte bedoeld om de Zagreb 1, een kerk in Kroatië, te herbouwen. Een nieuw kerkgebouw geeft kinderen een veilige plek om God te aanbidden, te zingen in een koor, de Bijbel te bestuderen en nieuwe vrienden te maken die van Jezus houden.

Wil jij ook geven zodat nog meer jongens en meisjes een sterk geloof kunnen ontwikkelen – net als Teodor en Anastasia?

Vijf jaar lang bidden

Polen, 7 november

Filip

Filip weet nog hoe het voelde toen zijn ouders niet meer bij elkaar woonden.

‘Ik woonde bij mijn vader’, zei hij. ‘In het weekend was ik dan bij mijn moeder – soms’.

Hij was nog maar een jonge jongen toen het gebeurde. Maar hij wist wat hem te doen stond.

‘Ik bad’, zei Filip.

En hij bleef bidden, vijf jaar lang.

Voor die tijd had hij talloze preken gehoord in de kerk. Zijn moeder had hem geleerd dat God altijd luistert. Zelfs toen zijn wereld op z’n kop stond en hij verdrietig was, bleef Filip naar de sabbatschool gaan. Hij bleef bidden.

Tot er iets veranderde.

‘Mijn ouders zijn weer bij elkaar’, vertelde hij stilletjes. ‘Zo’n drie à vier jaar alweer.’

Filip is ervan overtuigd dat God zijn gebed beantwoordde. Al antwoordt God niet altijd zoals wij zouden willen, we komen uiteindelijk altijd tot de ontdekking dat we erop kunnen vertrouwen dat Hij doet wat het beste is.

Filip zit nu in groep acht van de *KOMPAS Adventist Primary School* in Polen. Toch was de weg ernaartoe ook een gebedsverhoring.

Hij zat niet altijd op deze school. Lange tijd ging hij naar een openbare school vlakbij zijn huis. Zijn moeder had liever gewild dat hij naar de adventistische school zou gaan, maar alleen de heenreis duurde al 40 minuten. Zijn vader had er zijn twijfels bij.

‘Ik heb er een jaar voor gebeden’, zei Filip. Toen gaf zijn vader zijn goedkeuring. Filip is in groep 6 op *KOMPAS* begonnen. Wat hij het leukst vindt? ‘Gym’, zegt hij zonder aarzelen. ‘Voetbal en volleybal’. Ook vindt hij de warme maaltijden ’s middags erg lekker.

Bij de vraag hoe hij deze school vindt in vergelijking met de openbare school, denkt hij aandachtig na. ‘Op de openbare school waren er meer leerlingen, dus je had ook meer vrienden’, legde hij uit. ‘Maar hier zijn de leraren veel vriendelijker. Ze hebben veel meer plezier in hun werk.’

Hij vindt de mensen hier veel vriendelijker. ‘Ze vloeken niet’, legt hij uit. ‘En iedereen is gewoon sowieso veel aardiger.’ Filip merkt vooral dat het een gelovige school is.

Elke ochtend beginnen de lessen met een kleine Bijbelstudie. Ze zitten dan in een kring en praten over de Bijbel. Soms bespreken ze verhalen over de hemel en de grote strijd.

‘Wat jammer’, zei hij terwijl hij aan een bepaalde les dacht, ‘dat satan eerst zo goed en machtig was, en toen zo slecht werd.’

De Bijbelverhalen komen tot leven voor hem. Op zijn oude school kreeg hij het geloof vooral mee via de kerk. Hier zit het geloof in alles wat ze doen.

Ook zijn moeder merkt het verschil.

‘Na één jaar op *KOMPAS* bidt hij volwassener’, zei ze. ‘Hij bidt nu voor dingen waar hij eerder nooit voor bad.’

Op een keer had Filip hele hoge koorts, 41 graden. Menig kind zou maar al te graag thuis blijven. Filip niet. ‘Hij wilde evengoed gaan’, zei zijn moeder glimlachend.

De school is zeker niet in de buurt. Het gezin woont er zo’n 35 kilometer vandaan. Elke dag brengt Filips vader hem ’s ochtends naar de campus, gaat dan op zijn eigen laptop aan het werk en rijdt hem ’s middags weer naar huis.

Het duurt even. Het kost wat moeite. Het vergt offers. Maar voor Filip is het dat dubbel en dwars waard.

Na de vraag wat hij later wil doen, aarzelt hij even. ‘Misschien iets nuttigs’, zei hij. ‘En misschien wil ik wel reizen.’

Hij heeft in ieder geval al iets heel belangrijks geleerd: gebed doet ertoe.

Inmiddels willen nog veel meer kinderen naar KOMPAS. Meer gezinnen hebben deze speciale plek op het oog waar leerlingen samen bidden, de Bijbel elke ochtend bestuderen en zich ontwikkelen in een liefdevolle en zorgzame omgeving.

Maar er is een probleem – de school wordt te klein. Daarom zal een deel van deze dertiende sabbatcollecte worden gebruikt om de lesruimte van de KOMPAS Adventist School in Polen uit te breiden.

Door jouw collectebijdrage kunnen we meer ruimte creëren om kinderen over Jezus te leren. Er komt meer plek voor kringgesprekken als de leerlingen ’s ochtends hun Bijbels openen. Het zal nog meer jongens en meisjes helpen te groeien in hun geloof, net als Filip.

Als je deze dertiende sabbat je collectegeld geeft, bouw je niet alleen meer klaslokalen. Je helpt het geloof te versterken. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Geld vermenigvuldigen

Polen, 14 november

Lilianne en haar vrienden

Toen Lilianne op een ochtend naar de sabbatschool ging, had ze niet gedacht geld te krijgen.

Haar docent gaf wat geld aan een paar leerlingen. ‘Je mag dit houden’, zei hij, ‘of je kan proberen het te vermenigvuldigen en het voor iets goeds te gebruiken.’

Lilianne keek naar het kleingeld in haar handen. Ze dacht aan de les die ze zojuist hadden bestudeerd – anderen helpen in plaats van enkel op jezelf gericht te zijn.

Ze wilde het niet houden. Haar vriendin ook niet, haar zus evenmin.

In plaats daarvan bedachten ze een plan.

Ze zouden het geld gebruiken om ingrediënten mee te kopen. Al snel bakten ze koekjes en warme wafels en maakten ze limonade. Op school zetten ze een kleine tafel klaar om hun lekkernijen te verkopen. Er stond al een lange rij mensen te wachten – ook een paar studenten van de universiteit die op hun campus wandelden.

Aan het einde van de dag hadden ze bijna 10 keer méér geld dan waar ze mee begonnen waren.

Maar daar lieten ze het niet bij.

De meisjes hadden gehoord over een weeshuisschool in Tanzania die was afgebrand. De leerlingen daar hadden een nieuwe school nodig. Daarom doneerden ze hun verdiende geld aan dat project.

Een andere keer hoorden ze over een klein meisje genaamd Prisca. Prisca komt uit Tanzania en lijdt aan ‘albinisme’ – een aangeboren aandoening waarbij het lichaam niet genoeg pigment (kleur) aanmaakt. Het haar, de huid en de ogen van die persoon zijn daarom vaak heel licht. Ze zijn daarmee geboren, het is niet besmettelijk en hun huid en ogen zijn extra gevoelig voor de zon.

Door de vooroordelen in haar eigen woonplaats had Prisca het niet makkelijk en kon ze zonder hulp niet naar school. Weer wilden de leerlingen van *KOMPAS* helpen.

Ze knutselden van alles – boekenleggers en kleine voorwerpen – en gingen op weg naar het treinstation in een poging het te verkopen. Ook verkochten ze bloemen voor Moederdag en ze vertelden de mensen waar ze geld voor ophaalden. Ze deelden folders uit met informatie over het project. Ze wilden dat iedereen zeker wist dat 100% van de opbrengst naar Prisca zou gaan.

Zelfs de jongere kinderen hielpen mee. Ze wandelden bijna twee kilometer naar het dorp om geld op te halen. Ze liepen zelfs het politiebureau binnen! De agenten vonden het zo mooi hen te zien dat ze geld doneerden en de kinderen een lolly gaven.

‘We hebben bijvoorbeeld ook gratis popcorn uitgedeeld’, zei Lilianne. ‘Om de mensen een fijne dag te wensen.’

De meisjes dragen hun schooluniform als ze op pad gaan. Zo laten ze de mensen weten dat ze op een christelijke school zitten. Elke dag beginnen de lessen met een ochtendwijding en Bijbelstudie. Ze leren dat God liefhebben betekent dat je anderen helpt.

Gabriela zegt dat ze de school geweldig vindt ‘omdat het haar gelukkige plek is’. Melisa geniet ervan elke dag te beginnen met een Bijbelstudie. Miriam weet nog dat ze sinds de oprichting van de school hoopte op een ander meisje als klasgenootje omdat ze de enige was. God antwoordde haar gebed toen Melisa zich het jaar daarop aanmeldde.

Op *KOMPAS* leren de leerlingen niet alleen over wiskunde en talen. Ze leren hoe ze voor anderen kunnen zorgen.

En ze ontdekken iets heel belangrijks: als je aan God geeft wat je bezit, vermenigvuldigt Hij het.

Door geld dat jij bij de dertiende sabbatcollecte geeft kan deze school in Polen blijven groeien. Hoe groter de school is, hoe meer leerlingen leren hoe ze God kunnen dienen, bidden en anderen kunnen helpen – net zoals deze meisjes. Misschien heb je niet veel – maar als je het aan God geeft, vermenigvuldigt Hij dat.

Bidden voor een vriend

Polen, 21 november

Miriam

Toen Miriam begon op de pas geopende adventistische basisschool in Polen, KOMPAS, was ze nog heel jong. En ze was het enige meisje. ‘Er waren niet veel kinderen’, herinnert ze zich nog. ‘En in mijn klas was er geen ander meisje; ik was alleen.’

Tijdens de pauzes speelde ze met de jongens. In de klas zat ze naast één van de jongens. Dag na dag ging voorbij en ze bleef het enige meisje van de klas. Daarom begon Miriam te bidden. ‘Alstublieft God’, fluisterde ze. ‘Mag er toch alstublieft één meisje in mijn klas komen.’ Ze bleef bidden.

In groep 3 gebeurde het wonder. Een nieuwe leerling begon op de school. Ze heette Melisa. ‘Ik was zo blij’, vertelt Miriam. ‘God beantwoordde mijn gebed.’ Dat was vele jaren geleden. Miriam was één van de eerste leerlingen toen de school opende. Nu zit ze in de eerste groep 8 die de school ooit heeft gekend. Ze heeft met eigen ogen gezien hoe de school veranderde van een handjevol kinderen tot een levendige plek vol gelach, aanbidding en vriendschap.

Gabriela is er later bijgekomen, in groep 7. Haar familie verhuisde en dus moest zij naar een nieuwe school. Het was niet makkelijk van school te veranderen. Maar iets voelde anders hier. ‘Ik vind deze school fijn door mijn lieve vriendinnen’, zegt Gabriela. ‘Het is een gelukkige plek. Het is geen stressvolle omgeving. Er hangt hier een hele positieve sfeer.’

Elke dag begint met een ochtendwijding. Samen bestuderen de leerlingen de Bijbel. Ze noteren hun gedachten en gebeden in hun notitieboekjes. Ze genieten van de buitenlucht tijdens de lange lunchpauzes. Soms werken ze zelfstandig in stilte, soms werken ze samen in kleine groepjes.

‘Het is veel makkelijker elkaar beter te leren kennen’, legt één van de meisjes uit. ‘We gaan niet op in de menigte.’

Miriam geniet het meest van het gevoel erbij te horen. ‘Het is goed in kleine groepjes te werken’, zegt ze. ‘De school haalt dan het beste in ons naar boven.’ Ze weet nog hoe klein de school eerst was. Nu zijn er veel meer leerlingen – en veel meer meisjes. Toch is ze niet vergeten hoe verlangend ze toen bad om één enkele vriendin.

De meisjes bidden ook voor anderen buiten hun school. Ze hebben geld ingezameld voor kinderen in Tanzania wiens school is afgebrand. Ze hebben een meisje geholpen dat geld nodig had om haar opleiding af te kunnen maken. Ze dragen met trots hun schoolshirts als ze de stad ingaan om donaties op te halen voor anderen.

Ze leren dat school niet alleen draait om de lesstof – het gaat erom dat je voor elkaar zorgt.

Ooit bad Miriam ervoor dat een meisje in haar klas zou komen. Inmiddels barsten de klaslokalen uit hun voegen. God verhoorde haar gebed op een onvoorstelbare wijze.

Jouw collectegeld deze dertiende sabbat maakt de uitbouw van deze adventistische school in Polen mogelijk. Zo kunnen meer kinderen een blijde, veilige plek hebben om over Jezus te leren.

Misschien bid jij nu ook voor iets groots. Als we bijdragen aan Gods werk, antwoordt Hij vaak op manieren die we ons niet voor kunnen stellen.

Natans gebed

Polen, 28 november

Natan

Het uitbreken van de oorlog zette Natans leven op z'n kop.

Twee weken nadat de gevechten begonnen waren, laadde zijn familie de auto in. Het voertuig zat tot aan de nok toe vol. Ze vermeden de grote steden en reden enkel langs plattelandsweggetjes. De reis naar de Poolse grens duurde uren.

‘We hadden verhalen gehoord van mensen die twee of drie dagen moesten wachten voordat ze erdoor mochten’, vertelde Natan. ‘Bij ons duurde het maar één à drie uur.’

Na het oversteken van de grens gaven de vrijwilligers hun eten en Simkaarten mee. Ze verbleven in een huis met andere Oekraïense gezinnen totdat ze uiteindelijk aankwamen op het landgoed van de kerk in Polen.

Dat landgoed bezat iets heel bijzonders – de eerste adventistische basisschool in Polen. Natans jongere broer en zus konden naar de *KOMPAS Adventist Primary School*. Maar er was een probleem.

‘Er was niet genoeg geld voor mij’, zei Natan. Hij wilde zo graag naar school. Zijn familie zag de kinderen het liefst op adventistische scholen. Maar als vluchtelingen hadden ze het niet breed.

Daarom deed Natan iets heel eenvoudigs. ‘Ik bad’, zei hij. Hij bad dat hij op de een of andere manier ook naar de school zou mogen gaan.

Een tijdlang ging hij naar de openbare school in de buurt. Hij kon er op zijn fiets naartoe. Gelukkig had hij een paar leuke klasgenoten. Maar het was niet hetzelfde.

‘Niet iedereen was aardig’, legde hij uit. ‘Er heerste een gespannen sfeer. Sommige leerlingen waren agressiever dan de anderen. Ook werd er veel gepest.’ Vooral die sfeer bleef hem bij.

Tot het wonder gebeurde. Er kwam een sponsor. Nu kon Natan óók naar KOMPAS. ‘Het was écht een gebedsverhoring’, zei hij.

Hij woont nu op het landgoed met zijn familie. Zo is hij dichterbij KOMPAS dan bij zijn oude openbare school. Wat hij er zo leuk aan vindt?

‘De kleine klassen’, zei hij meteen.

Hij vindt het fijn dat de docenten de leerlingen goed kennen. Het lijntje tussen de docenten en de leerlingen is veel korter dan op de openbare school.

Tijdens de Bijbelstudie zit de klas in een kring en praten ze over de Bijbel. Bij KOMPAS staat het geloof niet los van het leven op school. Het hoort bij hun dagelijkse routine.

Op de vraag wat de adventistische school anders maakte, aarzelde Natan geen moment.

‘De sfeer’, zei hij meteen. ‘Mensen vloeken niet. En iedereen is vriendelijk tegen elkaar.’

Ook geniet hij van de vredige rust. Op de openbare school was de spanning vaak om te snijden. Hier voelt hij zich veilig.

Natan heeft grote dromen voor de toekomst. Hij vindt rechten heel interessant en wil op een dag rechter zijn.

Hij gelooft dat het een groot verschil zal maken dat hij een christen is, welke baan hij ook kiest. Vooralsnog is hij gewoon dankbaar.

Zijn familie had hun thuis op stel en sprong moeten verlaten. Ze hadden hun huisdieren niet mee kunnen nemen. Ze lieten de bekende straten en hun lieve burens achter zich. Maar in Polen vonden ze iets dat ze nooit hadden verwacht – een school die als thuis voelt.

Als hij denkt aan zijn gebeden om naar KOMPAS te gaan, glimlacht hij. ‘Ik wilde er zo graag naartoe’, zei hij. ‘En nu loop ik er ook écht rond’.

Soms komt het antwoord op een gebed in de vorm van sponsoren. Soms door docenten. Soms door een kleine school die zijn deuren opent voor vluchtelingenkinderen.

Voor Natan kwam het stapsgewijs. Eerst veiligheid. Daarna een plek om te wonen. Daarna een klaslokaal. En nu – een thuis.

Jouw bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte helpt scholen zoals KOMPAS om nog meer kinderen te kunnen toelaten die zo graag over Jezus willen leren. Jouw hulp is het antwoord op het gebed van een kind.

Een beste vriendin

Polen, 5 december

Polianna & Hana

Polianna bad voor iets heel specifiek: een beste vriendin.

Nadat haar familie naar Engeland was verhuisd voor een paar jaar, voelde alles nieuw en onbekend. De eerste tijd huilde ze bijna dagelijks op school. Ze kon maar niet wennen. Eindelijk kwam ze op een school terecht waar ze het echt naar haar zin had, maar diep vanbinnen verlangde ze naar iets speciaals – een beste vriendin.

Toen haar familie een tijdje later weer naar Polen verhuisde, bad Polianna opnieuw.

‘Ik wil zo graag een beste vriendin’, legt ze uit. ‘Daarom heb ik ervoor gebeden.’

Hana was sinds haar kleutertijd naar de adventistische school gegaan. Geschiedenis, kunst en programmeren waren haar lievelingsvakken. Ze had al wat vriendinnetjes, maar nog geen ‘beste’ vriendin.

De twee meisjes kenden elkaar van vroeger, voordat Polianna verhuisd was. Toen Polianna weer in Polen kwam wonen en in groep 5 begon, veranderde er iets.

‘We werden beste vriendinnen’, zegt Hana eenvoudigweg.

Polianna glimlacht. ‘Ik bad ervoor’, zegt ze.

Maar dat was niet het enige gebed dat God beantwoordde.

Polianna hoopte ook op een klein zusje of broertje. Ze had al een oudere zus, maar een baby in het gezin leek haar zo leuk.

Volgens haar moeder was dat onmogelijk. Al voegde ze eraan toe: ‘Je kan ervoor bidden!’

En dat deed Polianna.

Maandenlang bad ze, zonder dat iemand ervan wist. Tot ze op een dag haar ouders hoorde praten. Haar moeder was naar de huisarts gegaan voor wat kwaaltjes – en had te horen gekregen dat ze in verwachting was.

‘Toen ik dat ontdekte, huilde ik van blijdschap!’, glimlacht Polianna. ‘Ik kon niet slapen, zo blij was ik!’

Op school leren de meisjes dat gebed niet alleen draait om wat jij zelf wilt – het is ook een manier om anderen te helpen.

Toen bij één van de moeders op school kanker werd vastgesteld, wilden de leerlingen helpen. Ze had drie kleine kinderen, waaronder een tweejarige tweeling. Het nieuws raakte iedereen diep.

Daarom organiseerde de school een liefdadigheidsevenement. De leerlingen knutselden van alles in elkaar, bereidden allerlei lekkere hapjes en richtten een minirestaurant in. Zij waren de

obers. Ze zamelden geld in voor het levensonderhoud van het gezin en de behandelingen van de moeder.

Een andere keer hielpen ze het meisje Prisca in Tanzania. Prisca lijdt aan albinisme en haar omgeving accepteert haar niet. Ze wilde zo graag naar school, maar had niet genoeg geld.

De leerlingen bakten, kookten, knutselden boekenleggers en schreven haar brieven om haar te bemoedigen. Prisca schreef ook terug.

Op deze adventistische school begint de lesdag met een ochtendwijding. De leerlingen horen over Jezus en leren hoe ze voor anderen kunnen zorgen.

Hana vindt het fijn dat ze allerlei lessen kan volgen – geschiedenis, kunst, programmeren, wetenschap en sport. Polianna vindt basketbal het leukst en rondrennen op de campus.

Toch is dit de belangrijkste les die zij leren: God luistert.

God luistert als een meisje bidt om een beste vriendin.

God luistert als een kind bidt om een klein broertje of zusje.

En Hij luistert als kinderen bidden voor andere mensen aan de andere kant van de wereld.

Dankzij deze dertiende sabbatcollecte kan de adventistische school in Polen uitbreiden. Zo kunnen meer kinderen leren hoe te bidden en anderen te dienen en voor hen te zorgen.

Misschien bid jij nu ook voor iets specifieks. Nooit vergeten – God luistert naar de gebeden van kinderen.

De ‘echte’ Bijbel

Polen, 12 december

De leerlingen van de kleuterschool

De vijfjarige John stelde elke ochtend dezelfde vraag.

‘Kunnen we vandaag uit de grote Bijbel lezen?’, vroeg hij.

Op de kleuterschool in Polen luisterden de kinderen meestal naar verhalen uit de kinderbijbel. John niet. Hij wilde de *echte* Bijbel – de Bijbel die volwassenen lezen.

Sommige woorden waren erg lang. Sommige waren ook moeilijk te begrijpen. John vond dat helemaal niet erg.

Op een dag liep hij met zijn moeder het klaslokaal in. ‘Neem je een foto van deze Bijbel?’, vroeg hij haar. Hij wilde er thuis precies zo één.

John vond het heerlijk over God te leren.

Niet elk kind op deze school komt uit een adventistisch gezin. Sommige gezinnen hebben een ander geloof. Sommige ouders willen zelfs niet dat hun kinderen daar de Bijbel bestuderen.

Dat overkwam een andere vijfjarige jongen.

Terwijl de andere kinderen bij elkaar zaten om naar Bijbelverhalen te luisteren en liedjes te zingen, zat hij in een andere ruimte. Maar soms, tijdens het Bijbeluurtje, konden de juffen en meesters hem horen in de gang, luid zingend: ‘De HEER komt!’

Op een dag zei hij zijn juf dat God niet bestaat, omdat zijn ouders hem dat gezegd hadden. Elke dag zei hij weer iets anders.

Hij bad voor zijn nichtje dat ver weg woonde. Hij miste haar vreselijk. Een paar dagen later kwam ze naar Polen om hem te bezoeken.

‘Hij heeft mijn gebed beantwoord’, zei de jongen.

Enige tijd later vroeg hij zijn ouders of hij naar de Bijbelstudie mocht. Zijn juf belde zijn ouders en praatte met hen. Na wat bedenktijd vonden zijn ouders het goed. ‘Als jij dat wil, mag dat.’

Hij wilde naar de Bijbelstudie.

Een ander kind, een zesjarig meisje, bad maar al te graag voor haar juffen en meesters. Één juf vroeg God al heel lang om een baby. Het maakte haar verdrietig zo lang te wachten.

Op een dag, tijdens de ochtendwijding, knielde het meisje neer en bad: ‘Lieve God, geef tante Katya alstublieft een dikke buik!’

De kinderen lachten. Ook de juf.

Elke week bad het meisje hetzelfde gebed.

Drie maanden later ontdekte de juf dat ze zwanger was.

Toen ze het de klas vertelde, stond het kleine meisje dat zo trouw gebeden had vooraan met een cadeautje voor de baby.

Op deze adventistische school in Polen leren de kinderen meer dan lezen en rekenen. Ze leren dat God naar gebeden luistert. Ze leren hoe belangrijk de Bijbel is. Ze leren zelf keuzes te maken.

Soms kiezen ze 'de grote Bijbel'.

Soms kiezen ze Bijbelstudie.

Soms kiezen ze te bidden voor de mensen waar ze van houden.

En God luistert.

Dankzij deze dertiende sabbatcollecte kan deze school uitbreiden. Zo kunnen meer kinderen dagelijks over Jezus leren – en ontdekken dat Hij ook naar hen luistert. Dank je wel dat je veel wilt geven!

De invloed van muziek

Engeland, 19 december

Amarissa

Op vierjarige leeftijd speelde Amarissa voor het eerst op de piano tijdens de lunchpauze op school.

‘Ik vond het eerst gewoon heel mooi klinken’, zei ze glimlachend. ‘En ik vond het leuk zo veel met mijn vingers te bewegen!’

Het was haar moeders idee zo jong een instrument te leren spelen. ‘De piano is een goede basis’, legde ze uit. ‘En toen er een pianolerares kwam, heb ik die kans meteen gegrepen.’

Niet lang daarna vond Amarissa de viool ook helemaal geweldig.

‘Het geluid was zo mooi’, zei ze. ‘Ik speel nog steeds graag.’

Amarissa is nu negen jaar en speelt zowel piano als viool op het Londense conservatorium (*East London School of Classical Music, ELSOM*). Ze heeft al heel wat piano-examens cum laude afgerond. Ze speelt in een orkest en heeft met een groot orkest opgetreden in Londen.

‘Het was zo spannend en leuk!’, vertelt ze. ‘Ik had helemaal geen plankenkoorts, omdat ik al eerder in de kerk gespeeld heb. Al had ik fouten gemaakt, dan was het nog niet erg; er speelden veel mensen.’

Één van haar lievelingsliedjes om op de viool te spelen is ‘Be Thou My Vision’.

‘Ik ben gek op opwekkingsliederen’, zei ze.

Op ELSOM krijgt elke leerling muzieklessen. Amarissa leert ook hoe de muziek in elkaar zit – niet alleen hoe ze instrumenten moet bespelen.

‘Soms moet je iets spelen dat helemaal nieuw voor je is’, legde ze uit. ‘Het lijkt dan eerst heel moeilijk, maar het wordt steeds makkelijker.’

Haar moeder vindt dat een mooie insteek. ‘Ze leren de kinderen niet alleen de juiste toetsen aan te slaan’, zei ze. ‘Ze leren ze te begrijpen wat ze spelen. En oudere leerlingen helpen de jongere kinderen. Zo geven ze de kinderen ook iets om trots op te zijn.’

Amarissa vindt het vooral heel fijn bij het orkest te horen. ‘Als ik met heel veel andere mensen muziek maak, voel ik me oprecht gelukkig’, zei ze. ‘En ik houd ervan nieuwe dingen te leren.’

Ze treedt ook op voor andere scholen en kerken. Door gelovige muziek voor te dragen groeit haar zelfvertrouwen.

‘De liedjes die we spelen zijn tot eer van God’, legt ze onomwonden uit.

Haar gezin is geen lid van de Adventkerk. Ze hebben de adventistische school gekozen vanwege zijn normen en waarden. In haar jonge jaren had Amarissa’s moeder allerlei

adventistische bijeenkomsten bezocht op Jamaica en ze was nooit vergeten welke sterke morele basis daar gelegd werd.

‘We brengen heel wat offers om dit mogelijk te maken’, zei haar moeder. ‘Maar tot nu toe zijn we er heel blij mee. Heel wat deuren worden hiermee geopend.’

Amarissa heeft grote dromen voor de toekomst.

Op een dag hoopt ze muzieklerares te zijn – net als een paar van de oudere leerlingen waar ze enorm tegenop ziet. Ze vindt het geweldig te zien hoe ze de jongere musici begeleiden.

‘Ik wil anderen helpen leren’, zei ze.

Als je bedenkt dat haar kleine vingertjes op vierjarige leeftijd de pianotoetsen aanraakten en dat ze nu liederen speelt in een orkest, dan is één ding zeker: Amarissa gaat nog een heel eind komen! Muziek brengt haar discipline bij, zelfvertrouwen en geloof.

Ook leert ze dat een moeilijke uitdaging heel makkelijk kan worden als je er trouw aan blijft werken.

Op ELSOM komen kinderen van vele verschillende achtergronden samen om muziek te leren spelen. Ze bespelen instrumenten, zingen samen en ontdekken talenten waar ze het bestaan misschien niet eens van kenden. Door de muziek maken ze nieuwe vrienden en groeit hun zelfvertrouwen. ELSOM laat zien hoe blij en hoopvol muziek een groep mensen kan maken.

Toch is elk kind anders. Sommige kinderen komen dolgelukkig naar school. Anderen zijn misschien zenuwachtig of bang. Soms heeft een kind een rustig plekje nodig en een liefhebbende volwassene met een luisterend oor.

In dit kwartaal gaat de dertiende sabbatcollecte naar de oprichting van Safe Space2Be – speciale veilige plekken binnen openbare scholen. In deze ruimtes kunnen kinderen praten met iemand die ze vertrouwen, kunnen ze wat knutselen of muziek maken om de draad weer op te durven pakken. Gezinnen zijn ook welkom voor begeleiding en ondersteuning.

Net zoals ELSOM muziek inzet om de mensen om hen heen te zegenen, helpt Safe Space2Be scholen een plek te worden vol vriendelijkheid, genezing en hoop. Door jouw bijdrage zullen kinderen zich geliefd voelen, verzorgd en gewenst.

Spelen voor Jezus

Verenigd Koninkrijk, 26 december

Yeron

Yeron is sinds groep 6 dol op muziek.

‘In Engeland laten ze je eigenlijk altijd een muziekinstrument uitproberen’, zei hij. ‘Maar ik vond het geweldig’.

Zijn neef zat al op de *East London School of Classical Music* (ELSOM) en zijn moeder was blij te horen dat het een adventistische muziekschool betrof. Al snel ging Yeron ook naar die school. Dat is nu zeven jaar geleden.

‘Ik heb het hier heel erg leuk’, zei hij. ‘De juffen en meesters zijn supergoed. Ze zijn heel geduldig. Ze leggen alles goed uit.’

Yeron begon met de viool. Vorig jaar is de trompet erbij gekomen. Hij krijgt ook theorielessen om muziek te leren lezen en begrijpen, niet alleen om de instrumenten te bespelen.

‘Soms is het best moeilijk’, geeft hij toe, ‘maar de juffen en meesters helpen ons. Ze willen dat het ons lukt.’

Leerlingen van ELSOM treden op in kerken door heel Londen – op plekken zoals Brixton, Holloway en Tottenham. Yeron herinnert zich één specifiek optreden nog heel goed.

‘We traden op voor de hertogin van Gloucester’, vertelde hij. ‘We speelden het Britse volkslied en gelovige nummers.’

Wat hij het mooist vindt, is dat de muziek God altijd eert.

‘Het mooie aan de nummers die we spelen’, legde hij uit, ‘is dat ze God altijd prijzen.’

In zijn eigen kerk in Tottenham zijn Yeron en zijn broer dan ook heel actief in de muziek. Zijn broer speelt de piano en Yeron de viool.

‘In de kerk moeten we God dienen’, zei hij.

Muziek heeft hem niet alleen geleerd een instrument te spelen, zijn geloof is erdoor gegroeid.

‘Het heeft mijn geloof in de Heer veel groter gemaakt’, zei hij. ‘Ik zal nooit een lied spelen dat God niet eert.’

Al vindt hij de examens lastig, hij geeft niet op. Examinatoren van het gerenommeerde *Trinity College* komen langs om hun spel te beoordelen. Yeron is dan wel eens nerveus, maar na verloop van tijd wordt dat minder.

Yeron hoopt nog heel lang muziek te spelen en bestuderen.

‘Ik wil op deze muziekschool blijven tot Jezus komt’, zegt hij met een grote glimlach.

Door de viool, trompet en het zingen van liederen, leert Yeron meer dan alleen muziek. Hij leert God te eren met zijn talenten.

Deze dertiende sabbat kan je kinderen in Engeland helpen. Zij kunnen vaak niet naar een school als ELSOM maar hebben wel iemand nodig om voor hen te zorgen. De gaven dit kwartaal worden ingezet voor een Safe Space2Be voor kinderen op openbare scholen die misschien bang zijn, alleen of bezorgd. De opbrengst gaat ook nog naar drie andere projecten in de Trans-Europese Divisie: naar een evangelisatiecentrum voor gezinnen binnen de OIKOS church plan in Helsinki, Finland; de uitbreiding van KOMPAS, de eerste adventistische basisschool in Polen; en de wederopbouw van de Adventkerk in Zagreb, Kroatië. Dank je wel dat je deze sabbat veel geeft voor deze projecten!